

λησις, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν βρεφῶν: 'Ποσκόλημα ποῦ τοῦ 'καμὲς τοῦ μωροῦ κακορρίζικη! Συνών. ἀποσκόλιο.

ἀποσκόλιο τό, ἀμάρτ. 'ποσκόλιον Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποσκολειῶ.

'Αποσκόλημα, ὁ ἰδ.: Τούτ' ἢ πατερημὴ ἐν' τὸ 'ποσκόλιον μου (μὲ κάμνει νὰ ἀπασχολοῦμαι). 'Αφες τὸ 'ποσκόλιον καὶ πῆλινε 'ς τὴν δουλειάν σου.

ἀπόσκολο τό, Κύθν.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκόλη.

'Η ἐσπέρα τῆς ἐορτῆς ὅτε ἐπιτρέπεται ἐργασία.

ἀπόσκολος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόσχολος.

'Ο περατώσας τὰς σπουδὰς του, πεπαιδευμένος, πολυμαθής.

ἀποσκολωπιάζω ἀμάρτ. ἀποσκολουπιάζω Α.Κρήτ.

'ποσκολουπιάζω Α.Κρήτ. ἀποσκολουπιάω Α.Κρήτ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκλώπα.

Κάθημαι συμμαζεμένος, ὡς σκλώπα, μελαγχολῶ, δυσθυμῶ ἐνθ' ἄν.: 'Εποσκουλούπιασε μὲ γοπανεῖ, εἶδα τοῦ κάμετε; (μὲ γοπανεῖ = ξαφνικά). 'Ποσκουλούπιασμένη σὲ θωρῶ, εἶδα 'παθες; 'Αποσκουλούπιασμένο θωρῶ τὸ κωπέλλι.

ἀποσκόνιδο τό, Θήρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποσκονίζω καὶ τῆς καταλ. -ιδο < -ίδι. Σκύβαλον, ἀπόρριμα.

ἀποσκορακίζω Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεταγν. ἀποσκορακίζω.

Στέλλω εἰς κόρακας, εἰς τὸν διάβολον: Θὰ ζ' ἀποσκορακίσουν.

ἀποσκότεινα ἐπίρρ. 'Αθῆν. Νάξ. κ.ά.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. σκοτεινά.

1) 'Ολως σκοτεινά, κατασκότεινα, ἰδίᾳ μεταφορ.: 'Ολα μοῦ φάνηκαν σκοτεινὰ καὶ ἀποσκότεινα μόλις πέθανε ὁ πατέρας μου 'Αθῆν. 'Αμα δὲν ἔχης λεφτά, ὅλα σοῦ φαίνονται μαῦρα καὶ ἀποσκότεινα αὐτόθι. 2) 'Οταν ἀρχίξῃ νὰ γίνεται σκότος, περὶ λύχνων ἀφὰς Νάξ.

ἀποσκοτεινιάζω 'Αθῆν. Κρήτ. κ.ά.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκοτεινιάζω.

1) 'Απροσώπ. γίνεται σκότος, συσκοτίζει ἐνθ' ἄν.: Εἶχε ἀποσκοτεινιάσει πῆλιν, ὅταν ἤρθε 'Αθῆν. || 'Ἄσμ.

Καὶ σὰν ἀποσκοτείνιασε ἐγλάκοννα ὡς ἐδόρου

κ' ἐκείνη εἶχε κουζουλοὺς κ' ἐβλέπανε τοοὶ πόρους

Κρήτ. β) Γίνομαι σκοτεινός, στεροῦμαι φωτὸς ὅλως 'Αθῆν.: 'Ἦταν σκοτεινὸ τὸ δωμάτιο, σὰν ἐκλείσαν τὸ παράθυρο, ἀποσκοτείνιασε 'Αθῆν. 2) 'Επὶ τῶν ὀφθαλμῶν, πάσχω ἀδυναμίαν τῆς ὁράσεως, δὲν βλέπω καλῶς 'Αθῆν.: Γέρασα καὶ ἀποσκοτείνιασε τὸ φῶς μου.

ἀποσκότι τό, ἀμάρτ. ἀπουσκότ' Σαμοθρ. 'ποσκότιν Κύπρ. 'πισκότ' 'Ιμβρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκότος.

Βαθὺ σκότος ἐνθ' ἄν.: 'Ενὶ ἀπουσκότ' κὶ δὲ διαφουνῶ μ'κὰ δ' μύτη μ' (καὶ δὲν διακρίνω οὔτε κἂν τὴ μύτη μου) Σαμοθρ.

ἀπόσκοτο τό, Ζάκ. Κεφαλλ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκότος.

Μέρος σκοτεινόν, ὅπου τις δὲν διακρίνεται: 'Αφοῦ τὸν ἐχτυπήσανε ὁγὼ μαχαιρεῖς, τὸν ἐπῆνε σὲ ἀπόσκοτο κ' ἐκεῖ τὸν ἀποκάμανε Κεφαλλ.

ἀποσκοτώνω σύννηθ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκοτώνω.

Φονεύω, φέρω εἰς πέρας τὸν φόνον: Τὸ λάβωσε τὸ θεοῖό, ἀλλὰ δὲν τ' ἀποσκότωσε. 'Εποσκότωσες το πλῆλιν τὸ παιδί σου καθὼς τὸ χτυπᾷς σύννηθ. 'Εκεῖνος τοῦ 'παιξε μὲ μαχαιρεῖ κ' ἐγὼ τὸν ἀποσκότωσα Κρήτ. || 'Ἄσμ.

Τὰ μάθια σου μοῦ παίζοντε ὁγὼ βάλες μὲ τὸ τέλι,

μὰ δὲ μὲ 'ποσκοτώνουνε, γιὰτ' ὁ Θεὸς τὸ θέλει

Κρήτ.

ἀποσκουντῶ ἀμάρτ. ἀποσκουντῶ Πελοπν. (Λακων.)

ἀποκουντῶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀπηκουντῶ Κέρκ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκουντῶ.

1) Προσκορούω, σκοντάφτω Πελοπν. (Λακων.): Τὸ νερὸ ἀποσκουντᾷ ἐκείδᾳ. 2) Παραγκωνίζω, παραμελῶ Πόντ. (Σάντ. Χάλδ.): 'Η παραμάννα μ' ἀποκουντᾷ με καὶ ἀφωρισμένισα 'ξάι 'κὶ τερεῖ με (καθόλου δὲν μὲ κοιτάζει) Χαλδ.

3) 'Ωθῶ ἐλαφρῶς, ἐγγίζω εἰς τι Κέρκ.: 'Ἄσμ.

'Εκεῖ ποῦ χώσανε τὸ νερὸ ἐβγήκε καλαμεῶνας,

ἐκεῖ ποῦ χώσανε τὴ νερὰ ἐβγήκε κυπαρίσσι,

ἀπηκουντᾷ ὁ κυπαρισσὸς φιλεῖ τὸν καλαμεῶνα,

ἀπηκουντᾷ ὁ κάλαμος φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι.

ἀπόσκουπα τά, ἀμάρτ. ἀπόδουπα Τσακων.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποσκουπίζω.

'Αποσχύβαλα, ἀποκαθαρίδια.

ἀποσκούπιδο τό, ἀμάρτ. 'ποσκούπιδο Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποσκουπίζω καὶ τῆς καταλ. -ιδο < -ίδι.

Πληθ., τὰ διὰ τοῦ σαρώθρου ἀπορριπτόμενα. Συνών. ἀποφροκαλίδι, σκουπίδι.

ἀποσκουπίζω κοιν.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκουπίζω.

Τελειώνω τὸ σκούπισμα, παύω νὰ σκουπίζω: Περιμένω ν' ἀποσκουπίσης καὶ νὰ σοῦ πῶ κοιν. Δὲν ἀποσκουπίσες ἀκόμης νὰ 'ρῇς νὰ μ' αἰδάρῃς ἐπαεῖ; (... νὰ μὲ βοηθήσῃς) Κρήτ.

ἀπόσκουρο τό, ἀμάρτ. ἀπόσγουρο Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκουριά.

'Η σκουρία ἢ ἀπὸ τῆς καμίνου τῶν σιδηρουργῶν.

ἀποσκουτεύω ἀμάρτ. ἀποσκουτεύω Κύθηρ. 'ποσκουτεύω Μέγαρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. σκουτεύω, ὁ ἐκ τοῦ Λατίν. *scutum*. Πβ. ἀποσκουτῶνω.

1) Καταφεύγω που εἴτε πρὸς διανυκτέρευσιν εἴτε πρὸς ἀνάπαυσιν, καταλύω Κύθηρ.: Ποῦ ἀποσκουδέψης; 2) Καταφεύγω ὑπὸ σκέπην, ἐξασφαλίζομαι Μέγαρ.: Τδοῖτα νὰ χτίσης 'να μαυροσπιτάται νὰ 'ποσκουτέψης.

ἀποσκουτώνω Κέρκ. ('Αργυραῖδ.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. σκουτῶνω, ὁ ἐκ τοῦ Λατίν. *scutum*.

Στεγάζομαι ὑπὸ δένδρον κατὰ τὴν διάρκειαν βροχῆς: Πάμε ν' ἀποσκουτώσουμε λίγο ἀποκάτου ἀπὸ τὴν ἐλαιὰ ὅσο νὰ περάσῃ ἡ ψιχάλα. Συνών. σκουταρώνω.

ἀποσκούφιου ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποσκούφιου Κῶς

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκούφια.

Προθύμως, ἐτοιμῶς πρὸς τι: 'Πάνω ποῦ στρώνετο τραπέζι νὰ καὶ ὁ φίλος μας 'ποσκούφιου (δηλ. ἐτοιμος νὰ μετάσχη τοῦ γεύματος). Πβ. φρ. πετάω τὴ σκούφια μου (εἶμαι ἐτοιμος πρὸς τι).

ἀποσκούφωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ποσκούφωτος Κύπρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. *σκουφωτός < σκουφῶνω.

